

Beslutning, kun at denne — da Thingene ifjor ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1876—77 enedes om at vedtage, at den paa Statsregnskabet for 1876—77 under 24de April 1877 opførte Udbetaling af 36,000 Kr. til det kongelige Theater og Kapel skulde behandles i Forbindelse med Statsregnskabet for 1877—78 — nu affattes saaledes, at den ogsaa kommer til at omfatte hin Post.

Udvalgets Mindretal (S. C. Hansen) maa af Hensyn til, at min Indstilling og Motivering er noget afvigende baade fra Flertallets og fra den tidligere Mindretalsbetænkning og Indstilling til Thinget angaaende dette Statsregnskab, tillade mig lidt mere udførlig at betegne og begrunde mit Standpunkt.

Afstanden imellem Flertallet og Mindretallet i denne Sag er vistnok i flere Henseender mere tilsyneladende end virkelig; dette antager jeg for sandsynligt, da jeg, trods det at min Indstilling er saa meget afvigende fra Flertallets, kan være enig med dette i særdeles Meget af det, man angiver som Motivering af Flertalsindstillingen, nemlig den Betænkning som Flertallet har afgivet til Thinget under 9de Januar 1880. Jeg kan saaledes være enig med Flertallet i, „at det fornødne Grundlag for Statsregnskabets Opgjørelse har været tilstede“, naar jeg betragter Spørgsmaalet alene regnskabsmæssig. Dages Spørgsmaalet derimod politisk, konstitutionelt, finder jeg ganske vist, at en meget væsentlig Del af „det fornødne Grundlag“ mangler; men da Flertallet ikke har paastaet det Modsatte — maaske nærmere antydet at dele denne Betragtning — saa er her paa dette Punkt aldeles ingen Meningsuoverensstemmelse synlig. Flertallets fremsatte Mening, at det var „Pligt for Regjeringen at sørge for, at der tilveiebragtes en ekstraordinær Norm“, da en ordinær Hjemmel manglede, deler jeg; og da Flertallet ikke har fremsat nogen Mening, hverken om Regjeringens Pligt overfor Mangelen af den ordinære Hjemmel, eller overfor Maa den, paa hvilken den ekstraordinære Norm skal tilveiebringes, eller overfor Beskaffenheden af en saadan, saa er der altsaa heller ikke her fremsat nogen anden Opfattelse end den, jeg nu maa tillade mig at fremsætte som min, overfor dette Spørgsmaal. Da Grundlovens § 12 siger: „Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse“, saa maa det herved være givet, baade hvor Pligten og Ansvaret hviler i alle disse Henseender; og da Grundlovens § 49 forbyder at opkræve Skatter og afholde Udgifter, naar dette ikke er hjemlet i en Finantslov, samt da samme Lovs § 2 siger: „Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, saa kan jeg ikke erkjende,

at den saakaldte provisoriske Finantslov af 12te April 1877 kan have afgivet nogen lovlig Hjemmel til at opkræve Skatter og afholde Udgifter, da den ikke er kommen tilveie ved en Forening mellem Regjering og Rigsdag, men derimod ved det Modsatte. Denne min Betragtning — der som sagt ikke er modsagt af Flertallet — foranlediger mig til at indstille, at den ifølge det sidstnævnte Afstykke foretagne Statteopkrævning og Udgifts-afhold ikke kan passere.

Sandsynligheden for, at Meningsuligheden blandt Udvalgets Medlemmer over denne min Betragtning ikke er synderlig, bliver endnu større ved at fremhæve følgende Udtalelse af Flertalsbetænkningen (Tillæg B. 1879, se Sp. 371) — hvilken jeg kan tiltræde uden noget Forbehold: „Flertallet skal kun fremhæve, at der i Statsregnskabets Godkendelse ikke behøver at ligge en Erkjendelse af, at Udstedelsen af den foreløbige Lov har havt Hjemmel i Grundlovens § 25. Som bekendt indeholder nemlig den Omstændighed, at Rigsdagen lader en Udgift passere, ikke en Anerkjendelse af, at Udgiften har havt Lovhjemmel, men i og for sig kun en Tilføjelse om, at der fra Rigsdagens Side, efter hvad der foreligger, ikke vil blive reist Spørgsmaal om Ansvar for den afholdte Udgift.“

Idet, jeg nu har fremsat, vil formentlig være givet tilstrækkelige Grunde for Sandsynligheden af, at Meningerne i Udvalget om flere væsentlige Spørgsmaal, denne Indstillingsgjensstand vedkommende, ikke ere saa fjerne fra hverandre, som Indstillingerne vistnok antyde; og tillige vil der være givet den væsentligste Motivering af min Indstilling.

Hovedmotivet til de saa meget afvigende Indstillinger er vistnok, efter hvad der foreligger, den Paastand, Flertallet har søgt at gjøre gjældende i Betænkningen: at Spørgsmaalet, om den foreløbige Lov af 12te April har Hjemmel i Grundloven eller ikke, kun kan finde sin Afgjørelse gennem en Rigsretsforretning. Men da Spørgsmaalet om Statsregnskabets Forebringelse for Rigsretten, ifølge Grundloven kun kan finde deres Afgjørelse i Folkethinget, saa kan dette Spørgsmaal, efter min Mening, ikke være forelagt Udvalget til Drøftelse; af denne Grund skal jeg ikke forsøge nogen Mobbemærkning mod Flertallets Betragtninger, dette Spørgsmaal vedkommende, i Overbevisning om, at jeg derved vilde komme paa Omvaader, hvor jeg, som Medlem af Udvalget, ikke tror at have Udkomst til at komme.

I Genhold til Foranstaaende indstiller Udvalget til Landstinget, at Forslag til Beslutning affattes saaledes: